

“Això que ha passat al Banc de València és simple dret de conquesta”

Ferran Villalonga pertany a una nissaga estretament vinculada al Banc de València. El seu besoncle, Ignasi Villalonga, anava al capdavant de l'operació que, l'any 1927, va valencianitzar una entitat fins aleshores controlada per inversors forans. Avui la seua família continua lligada al banc. “En aquesta malifeta hi ha hagut molts còmplices valencians”, assegura aquest ex-conseller del Partit Popular.

Senyor Villalonga, sou accionista del Banc de València (BV)?

—Sí, i hi perc diners, com molts valencians. De fet, els accionistes hi perdem diners des de l'arribada de José Luis Olivas a Bancaixa, perquè la seua gestió ha estat nefasta. Olivas es va vendre a si mateix i a la baixa a Rodrigo Rato, amb les conseqüències que això té quant a pèrdua del poder financer valencià. Abans, el futur del BV importava a Bancaixa, però, com que Olivas se l'ha venut a Rato, el resultat és la venda a preu de saldo. La conseqüència de tot plegat era òbvia perquè Caja Madrid no té —ni ha de tindre— la sensibilitat que cal envers el Banc de València. Caja Madrid pot ser sensible a les empreses del seu entorn, però no té ni idea de què passa a València. A Madrid, el BV els interessa una bufada.

—En algun article a la premsa, ja va escriure que la cosa no anava per bon camí.

—Sí, ho vaig escriure, i em van titllar de “radical”. Temps endarrere, Madrid va impedir la fusió de les dues caixes valencianes perquè no volia un tercer poder financer en disposició de competir amb Madrid i Barcelona.

Zaplana ho volia, però el PP no li ho deixà fer. Després, vingueren les baralles entre *alacantonistes* i valencians. I, cal no oblidar-ho, Camps va posar al capdavant de la CAM un senyor que era venedor de cotxes sense preparació per a gestionar una entitat financera. Quant a Bancaixa, si s'ha salvat ha estat perquè s'ha fusionat amb Caja Madrid. Altrament,

ja ho veuríem. Ara, això que passa al Banc de València és simple dret de conquesta. És Almansa. I ningú no ha presentat batalla.

—Joan Fuster deia que “tota política que no fem nosaltres serà feta contra nosaltres”. Això també val per a les finances?

—No sé si val o no per a les finances, però tal com es plantejava la reestructuració del sistema financer era imprescindible que hi haguera una actitud més decidida de defensa de les entitats autòctones. Com que no hi ha hagut eixa actitud, els valencians hem passat d'acudir a entitats que coneixien el terreny a anar a Barclays o al City Bank o al Bank of America.

—Amb l'afer del Banc de València, els accionistes hi perden diners. Però, què hi perden els valencians de manera més genèrica?

—Perden un símbol del poder bancari valencià i una entitat que donava crèdit i finançava negocis.

—En eixe “Almansa” de què parlem, hi ha més responsabilitat de Madrid o de València?

L'última junta general d'accionistes del Banc de València, reunida el mes març passat al Palau de la Música de València.

—Aquí hi ha molts responsables. En primer lloc, al consell d'administració del banc o li han amagat informació o és coresponsable d'això que passa al banc. Si els han amagat informació, han d'emprendre accions legals; altrament, haurien de callar, perquè també són responsables de l'actual situació.

—**Des que es va consumir la fusió Bancaixa - Caja Madrid, els membres del consell d'administració i el president mateix, José Luis Olivas, van assegurar que l'operació seria en benefici del Banc de València, perquè disposava d'un soci amb més múscul financer. Els van donar gat per llebre?**

—Tal com ho presentava el senyor Olivas, tot eren beneficis per a València; era boníssim per al Banc de València, per a la nostra terra. Però no deia que l'operació sobretot era boníssima per a ell. És indecent que després de tot això que ha passat vulga mantindre's a Bancaixa i al consell d'administració d'Iberdrola. No li ho haurien de permetre. La falta de transparència ha estat palmària.

Per una altra banda, hi ha la qüestió dels polítics. I aquí les responsabilitats cal distribuir-les —tants a tants— entre PSOE i PP, perquè tots dos eren al consell d'administració de Bancaixa i de la CAM. I també caldria demanar responsabilitats a CCOO i UGT. Podem especular si Madrid és més culpable o menys, però la realitat és que en aquesta malifeta hi ha hagut molts còmplices valencians.

—**Botiflers?**

—Hi ha hagut molta gent que ha anteposat els seus interessos particulars als interessos generals. Crec que el gran problema del sistema financer valencià és que els llocs de responsabilitat han estat copats per polítics i no per gent del món de les finances. Són els polítics, amb un empresariat absolutament clientelar dedicat a la construcció, que han ensorrat les caixes. No n'és culpable solament Olivas o María Dolores Amorós. Al remat, decep molt de comprovar que tot és molt podrit. I mentre ens entretenim amb totes aquestes coses, resulta que queda pendent una reforma en profunditat del sistema financer espanyol, qüestió que ara per ara afeixuga la nostra credibilitat davant els mercats financers. El nou

JORDI PLAY

govern hauria de posar fil a l'agulla ara mateix i depurar responsabilitats entre els qui no han actuat correctament.

—**Els membres del consell d'administració del Banc de València diuen que els han enganyats i que en cap moment no els van advertir que la situació podia evolucionar com finalment ha evolucionat?**

—Un consell d'administració hi és per a administrar i gestionar. Si als consellers els han amagat informació, ho han de denunciar als jutjats. No pot ser que ho diguen als mitjans de comunicació; on han d'anar és als jutjats. Altrament, són responsables d'això que ha passat.

—**Diríeu que han pecat d'innocència?**

—En conec alguns i asseguren que no saben res. En eixe cas, han d'anar als jutjats. És que ara resulta que Olivas diu que ell tampoc no en sabia res! Això on s'és vist?

—**Sembla que abans de la intervenció, el Banc d'Espanya va suggerir la possibilitat de fer una ampliació de**

capital per a evitar la nacionalització. Els accionistes històrics, però, no van voler saber-ne res. Què en pensem?

—Em sembla una posició ben normal. Molts d'ells hi han perdut moltíssims diners. Com se'ls pot demanar ara que n'hi posen més?

—**Alguns petits accionistes del BV ja han anunciat que es querellaran contra el consell d'administració i el Banco Financiero y de Ahorro.**

—N'hi ha que ho han fet i crec que han fet bé. Si algú se sent perjudicat, que vaja als jutjats. I si al final resulta que al consell d'administració els han amagat informació, això és un delictes. Siga com siga, no podem romandre impassibles, i això no ho dic com a indignat ni com a accionista del banc, ho dic sobretot perquè eixes entitats les rescaten amb diners públics.

—**Què implicarà la minva de la capacitat de decisió dels accionistes històrics?**

—Al cap i a la fi, el BV era un símbol, perquè era un banc mitjà, amb un abast territorial limitat. El colp fort

“Són els polítics, amb un empresariat absolutament clientelar dedicat a la construcció, que han ensorrat les caixes”

per als valencians és sobretot això que ha passat a Bancaixa. Potser el futur implicarà la desaparició de les entitats autòctones, però el resultat, ara per ara, és que totes les comunitats autònomes han pogut mantindre un cert poder financer i nosaltres, no.

—Alberto Fabra ha dit que col·laborarà tant com faça falta per a resoldre la situació del BV. Rita Barberà ha dit estar “preocupada i trista”. Quina opinió us mereixen aquestes declaracions?

—Jo també estic preocupat i trist! Però no podem perdre de vista que han estat els polítics, que han posat a aquests gestors.

“Si als consellers els han amagat informació, ho han de denunciar als jutjats”

—Què en penseu, del vostre company de partit i president de Bankia, Rodrigo Rato?

—Rodrigo Rato és molt bon financer. Jo crec que mira de sanejar una entitat que es trobava en molt mala situació. Dit això, no podem demanar-li una sensibilitat envers les nostres entitats. Són uns altres, que haurien d’haver tingut eixa sensibilitat. A partir d’ara, els empresaris valencians quan hagen de demanar un crèdit se n’hauran d’anar a Madrid. I el senyor Boluda o els senyors d’Aguas de València no hi tindran cap dificultat. Però, i el xicotet i mitjà empresari valencià? Què ha de fer, anar-se’n a Caixa Ontinyent?

—El vostre besoncle, Ignasi Villalonga, va anar al capdavant de l’operació que, l’any 1927, va portar la valencianització del banc. Juntament amb un grup d’empresaris, industrials i capitalistes autòctones, van comprar un conjunt d’accions que els va permetre de controlar el banc. Després, aquella fita ha estat interpretada com un conat burgès. De tot això, han passat 84 anys. Tanmateix, què representava fins ara el Banc de València per a una família com la seua, amb el cognom Villalonga?

—Ara la presència de la família era més aviat simbòlica i ni de lluny tan important com la dels Noguera o unes altres famílies. Però el BV, d’ençà que Bancaixa n’aconseguí el control, era una entitat merament instrumental, com passava quan la controlava el Banc Central. La diferència era que aleshores els criteris d’administració eren financers i ara eren polítics. I eixa és una gran diferència, que explica alguns crèdits sense cap justificació.

—A València, alguns no van perdonar al vostre besoncle que fora president de dos bancs (de València i Central) i que finalment fora el Banc Central, que controlara el de València. Segons algunes veus, allò va impedir de bastir un instrument financer potent, que sí que van tenir els bascos o els càntabres. Per a alguns, allò va ser una traïció.

—És cert que Ignasi Villalonga va donar preponderància al Banc Central, però després van crear una xarxa d’empreses valencianes importants, com Unión Naval de Levante, Maco-

sa, una empresa que feia trens... Va generar una xarxa industrial potent darrere de la qual hi havia el Banc de València i el Banc Central. Aquella “traïció” de què em parreu no té res a veure amb aquesta altra traïció. Ara, simplement, no tenim res.

—En l’àmbit de la política, Ignasi Villalonga el 1918 va participar en la fundació de la Unió Valencianista Regional, a la manera de la Lliga Regionalista catalana de Francesc Cambó. Als valencians ens hauria anat d’una manera diferent si aquells esforços hagueren arrelat?

—Això és fer ciència-ficció. Ara per ara, som el que som i som on som, i espere que l’empresariat valencià siga conscient de què ha passat i, d’ara endavant, siga més independent. Em fa gràcia veure que alguns alcen la veu i es queixen d’això que ha passat, però fa tres anys ningú no badava boca. Això s’hauria d’acabar.

—Quina seria la sortida més desitjable per a l’entitat?

—Tant de bo els accionistes majoritaris estigueren disposats a posar-hi diners, però això és del tot improbable perquè és una inversió inassumible. Ara, hi ha casos semblants: a Catalunya, la burgesia va considerar important de disposar d’una línia aèria que no fora Iberia per a poder constituir un *hub* aeri a Barcelona que els connectara amb el món, i van comprar Spanair a un preu molt alt.

Però com que això no veig que haja de passar en aquest cas, em decante per la globalització absoluta i total. M’és igual que mane Londres o Washington. Vist això que hem vist, només reclame professionalitat.

—Creieu que n’hem après res?

—Sí, que la banca l’han de dur banquers.

—La compra del 25% del BV per part de Bancaixa es considerarà com una fita fonamental en la història recent de les finances valencianes. Com creieu que en el futur es recordarà aquest episodi?

—Es recordarà com el resultat de la manera de fer d’un país petit, romàntic, perifèric... Jo, per això, ja demane la globalització total.

Violeta Tena